

sparernes synspunkt og ikke så meget ud fra pensionselskabernes synspunkt.

Det må være afgørende, og det afgørende er så i den sammenhæng, at vi får mere forenklede, overskuelige regler. Det er ganske enkelt ikke godt nok, som det er i dag, hvor meget bliver skjult, og vi skal have det hele frem i lyset, sådan at forbrugerne kan træffe deres valg bedst muligt.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne starte med at sige til hr. Ole Sohn: Det er næsten sådan et prokuratorkneb, der bliver hevet op af lommen her, hvor man siger, at nu vil regeringen kun nurse pensionsinstitutterne. Aldrig har jeg hørt magen til vrøvl.

Kl. 12.30

Det, det drejer sig om, er, at regeringen klart har markeret: Vi går ind for øget gennemsigtighed på det her område. Det er ikke det, der er spørgsmålet. Spørgsmålet er derimod, hvordan vi får skabt den her øgede gennemsigtighed, og hvordan vi ikke bare fokuserer på at øge informationsmængden på enkelte områder. Vi må derimod se på den samlede information, så vi får mere fokus på området.

Det er faktisk det, som det her Pensionsmarkedsråd, hvor der sidder folk fra Forbrugerrådet og alle andre steder, er i gang med at arbejde på. Regeringen har jo sagt: Det venter vi på her pr. 1. juli. Og jeg kan ikke lade være med at kigge en lille smule på nogle af de tiltag, der er sket. Er det så nok? Jamen regeringen har sagt: Vi arbejder videre for at øge gennemsigtigheden, så den enkelte pensionsopsparer får maksimalt ud af de penge, som bliver sat til side.

Jeg er meget enig i de bemærkninger – ud over det, der er kommet fra regeringspartierne – jeg også har hørt fra hr. Anders Samuelsen og hr. Jann Sjørnsen. Vi er optaget af øget gennemsigtighed på det her område. Hvis vi bare ser lidt på det, der er sket, så kan vi se, at i 2001 offentliggør Finanstilsynet flyttegebyrer, altså genkøbsfradrag, på hjemmesiden.

2001: Finanstilsynet fastslår, at midler givet til kunder ikke efterfølgende kan flyttes til egenkapitalen, og at driftsherretillæg skal være betinget af overskud i realiseret resultat.

2002: Finanstilsynet offentliggør indskudsomkostninger, indtrædelsesomkostninger, på hjemmesiden.

2003: Finanstilsynet offentliggør egenkapitalforrentning, herunder driftsherretillæg, samt be-

regningsregel for egenkapitalforrentning på hjemmesiden.

2003: Selskaberne skal fra og med årsregnskab 2003 offentliggøre nøgletal fra egenkapitalforrentning, nøgletal fra forrentning af kundernes midler.

Og 2004: Finanstilsynet har udstedt vejledning om markedsdisciplin og egenkapitalforrentning, hvorefter anmeldelsen skal opfylde en række kriterier for at være omfattet af markedsdisciplin.

Jeg skal ikke bevæge mig ind på, hvad den tidligere regering har gjort, men blot tilsige, at regeringen er optaget af gennemsigtigheden på det her område og af at forbedre det her område. Så ud over denne sal hører jeg altså ikke forskelligheden i det, der pågår her med, at vi skal have øget gennemsigtigheden. Det drejer sig om redskaber. Vi har nu folk siddende fra branchen, fra pensionsinstitutter, fra forbrugere og lignende, og de kigger netop på, hvad vi kan gøre for at gøre de her redskaber bedre.

Jeg er enig i, at det godt kan være lidt indviklet, når man selv – jeg har selv i formiddag været inde på Finanstilsynets hjemmeside – klikker sig ind og ser kolonnerne for, hvilke procentsatser man beregner på, hvad nøgletallene er osv. osv. Men der er vi nødt til at se på, hvordan vi i en bedre form får bibragt det her til den enkelte pensionsopsparer. Det er sådan noget, opgaven går ud på.

Så til fru Pernille Rosenkrantz-Theil: Der bliver jo stillet helt eksakte spørgsmål om, at der er nogle selskaber, der over en periode kan bidrage med 740.000, andre med 1.430.000. De er præcis lige gode til at forrente det, siger spørgeren. Spørgsmålet er, om de nu er det. Jeg erindrer i hvert fald nogle pensionskasser, der har investeret i golfbaner for nogle mennesker, der ikke har en særlig høj løn, og de fik en meget dårlig forrentning af deres investerede midler. Det er så en helt anden snak. Det med at tro på, at private pensionsinstitutter er noget skidt, den holdning kan jeg ikke have.

Nu står jeg her med Bremerrapporten om større valgfrihed i pensionsopsparing. Vi fik dengang sat fokus på, at hvis man havde 600.000 kr., som skulle flyttes fra et selskab til et andet selskab, og dem krydskørte vi, det kan man så læse på side 362, så var der et selskab, der skulle have 88.422 kr. for at flytte dem fra et selskab til et andet, mens der var et andet selskab, der ligeså på 25.000 kr. Hvad har det så betydet? Det